

Lap

20
 36
 43
 58
 86
 92
 111
 140
 142
 174
 175
 190
 215
 Berta 223
 231
 235
 247
 254
 294
 295
 309
 318
 332
 358
 363
 364
 372
 412
 414
 416

75, 80, 95,
 1, 222, 234,
 2, 381, 401
 , 112, 128,
 4, 240, 256,
 6, 400, 417
 4, 160, 176,
 272, 288,
 36, 401, 417
 , 367, 381,
 402, 418
 0, 320, 367
 . 64
 382, 402

KIS TRAP

...ZOKOGVA BORULT A MAMA ELE. (Lásd a 6. lapon.)

XXXVII. kötet, 1. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelenhetenkint egyszer. 16 oldalon.

1889. július 7-én.

A HEKTOR.

— Egy pákosztos kutya és még valami. —

(Irta Lajos bácsi.) *)

I. A mákos rétes.

ZERETITEK-É a mákos rétest? Ugy-e, furcsa kérdés? Melyik gyerek ne szeretné! Kivált azt a jó régi módi mákos rétest, amely a mézes mákkal jó vastagon megbélelve, mint egy kövér kigyó, maga körül többszörös karikába csavardva pihen a tepsi fenekén, míg jó barnára meg nem sül.

Gyerek koromban én is nagyon szerettem. Elmentem volna érte a harmadik faluba is. Nagyobb büntetés nem érhetett, mint mikor ezt vonták el a leczke-nemtudásért.

De mert jó tanuló voltam, ez soha sem történt; sőt inkább még a nagybátyámnál is, a Kálmán apjánál, ahova szünidőkre kivittek, ez a jutalom várakozott reám.

Amig Kálmánnal és Károlykával mentünk, a vakáció örömei között mint fénypont ragyogott előttünk már az uton is a mákos rétes.

Jaj de jó is lesz az! Talán éppen arra várnak bennünket.

Hanem hát a Hektor még jobban szerette a mákos rétest mint én.

Hát erről a mákos rétesről fogok én nektek egy változatos történetet elbeszélni, hogy a Hektor mindég hozzá jutott, én pedig soha sem részesülhettem benne ő miatta.

*) Ezt a kedves történetet egy hírneves magyar író, *Abonyi Lajos*, beszéli el a »Kis Lap« olvasóinak.

F. b.

Mindenekelőtt meg kell nektek mondanom, ki volt az a Hektor?

Ő, a vadász-ebek legnemesebbike: vizsla lett volna az istenadta, talán jó vadászkutya is, ha ifjúságában a nevelése el nem lett volna hanyagolva. Fehér és kávé-barna tarkaságában szép és tetszős is lett volna, ha a szemei nem örökké az éhsóvárgástól meredeztek volna. De hát mi haszna, ha a nyul szagát és a fogolyét sülve jobban szimatolta, s a vadruczát a tálból jobban szerette kiapportirozni mint a tó vizéből.

Mert a mellett, hogy oly izmos volt mint egy komondor és oly ostoba mint egy mopszli, pákosztosságban tultett a legkonyhásabb agáron.

Amire rávetette a szemét, azt elcsente, ha addig élt volna is.

A legelső nap is, a melyen a szünidőre kijöttünk: amint a kocsival megálunk a ház előtt, éktelen nagy kutya-ordítás csapódott a fülünkbe.

A többi kutya érkezésünk örömeire vidáman csaholta körül a kocsit, ennek az egynek más volt az eszében. Előbb felordított keservesen, azután jajgatott hosszasan.

Igen is; mert előbb egy nagyot ütöttek rajta a konyhában, azután pedig a vízholdó kötéllel tângálta a szolgáló hatalmasan,

A néni kipirult arccal kiáltotta elénk és a bácsi elé, amint leszállottunk, hogy:

— Megette a gyalázatos az utolsó darabig!

Szólt rá a bácsi:

— Csak nem a mákosrétest, amire a szegény Lajoskáékat vártuk?

— De biz azt! Még az utolsó legkisebb morzsát is fölszedte. Nincs olyan szolgáló, ki a tepsit oly tisztára kisúrolta volna.

A bácsi erre azt mondta:

— No, szegény gyerekek, azért tanultatok olyan szorgalmasan, azért óhajtozhattatok hetekig, hogy azután a várva várt mákos rétest egy csunya kutya elcsipje az orrotok elől! — Hanem fogadom, ez az utolsó csintevése. Fel fogom köttetni, mint egy rossz agárt; mert egy vizsla is, amely nem tud semmit, csakugyan semmiről sem hasznos a háznál.

Hektorra tehát ki volt mondva a halálos ítélet.

Teremtő Istenem! Hát ennek azután mi legyünk az oka, különösen én, amért a rétes az én megérkezésem ünnepelésére készült!

Kértük a bácsit.

— Az Isten áldja meg, édes bácsi! Kegyelmezzenek meg ez egyszer a Hektornak.

— No jól van! ez egyszer megkegyelmezzünk; hanem ha még egyszer elköveti ezt a bűnt, nem fogunk neki irgalmazni.

S a bácsi megsimogatta a kis lányok fejét, mert azok is oda jöttek, összetették kis kezeiket s úgy könyörögtek a Hektor életéért.

II. Ismét a mákos rétes.

A fele sem volt tréfa, amilyen rablásokokat a Hektor véghez vitt a háznál. Az egész házat folytonos ostrom-állapotban tartotta. Egyetlen nap sem mult el vala-

mely háboruság nélkül. Ezeket a veszedelmeket csak az enyhítette, hogy mindenik csin valamely mulatságos furfangossággal volt összekötve, mely az esetet nevetségessé is tette.

Csak a szegény szolgálóknak nem volt az nevetségés. Mikor a Hektor kikaptak, rendesen ők is kikaptak, ha egyebet nem, — nagy szidást. Pedig hát alig tehettek róla. Hektor a legéberebb figyelmet is kijátszotta.

Aki a néniéknél szolgált, az a Hektortól egy hónap alatt kitanulta a hat oskolát, azki volt nevelve a figyelemre, gondosságra, ügyeskedésre úgy, hogy hasznát vehette az egész életében.

Hanem hát végre is Hektor lett a győztes; mindenik megunta a sok szidást és a sok törött edényt. A néni utoljára alig kapott szolgálót. Két hétig csak kiállta egy, de azután másik jött.

A nagy Kati már harmadszor jött vissza. Ez egy óriási termetű bátor leány volt, a ki nem sokat figurázott a Hektoral: hol a két fülénél, hol a nyakravalójánál fogva, úgy kivágta a Hektort az udvarra, hogy az gondolkozóba esett a további teendőkre nézve.

Hanem hát azért Hektor többször kifogott rajta, mint ő Hektoron.

Hol elrejtőzött a tüzhely padkája alá s onnan csuszott fel a kedvező pillanatban mint a macska; hol, mint a rohanó ellenség, villámlásként rontott be s boldogotboldogtalant leverte a lábáról; majd álmosnak, szomorunak, sőt betegnek tette magát, s egy pillantás elég volt neki, hogy a sustergó pecsenyét még a lobogó tűz mellől is elvigye.

Utötték, verték, rugták, — mind hiába! Amire a czélt kivetette, az övének kellett lennie, s megölhették volna, de azért azt többé el nem eresztette.

S mindenek között még most is folyvást a mákos rétesre fájt legjobban a foga. A szagát érezte-é s ez volt neki ellenállhatatlan, vagy a máktörő mozsár.

KINÁLTÁK MINDKETTEN. (Lásd a 15. lapot.)

szóról tudta meg a kedves eseményt: elég az hozzá, intézkedett arról, hogy abban rajta kívül senki másnak ne vásék foga.

Ha a tepsiből el nem vihette, elvitte mikor már fel volt vagdalva, de elvitte mindenesetre.

ég most is foly-
t legjobban a
s ez volt neki
áktörő. mozsár.

Legutóbbi alkalommal már azt hit-
ték: kifognak rajta. Előre becsukták az
egyik hátulsó szobába. A vége az lett,
hogy kitört két ablakot s mindenkit meg-
előzött a lakománál, a szörnyeteg fel-
falta a rétest amugy nyersen, a mint a
tepsiben kinyújtóztatva arra várt, hogy a
sütőbe tegyék.

Az ablaktörést nem hallotta senki,
s a néni és a szolgáló csak elbámultak,
midőn a tepsit üresen találták. Azért
mindjárt tudták, ki a bűnös; és a néni a
nyujtófával, a szolgáló a vízfordó ruddal
megindultak a tolvaj keresésére.

(Folytatása következik.)

BUZAFÖLDÖN.

CSOMÓZVA a kéve,
Duzzad a kalásza,
Csép alatt fog
hullni
Bőséges áldása.

Új kenyérre vá-
gyunk
Én s hugocskám
Dóra,
Foszlós, fehér belül
Ropogós czipóra.

Mig az új kenyeret
Ketten lessük, várjuk:
A babás táblákat
Járjuk körül, járjuk!

Gazdag tarlón libák,
Juhok legelésznek,
Asszonyok, leányok
Kalászkát böngésznek.

Sárga tarló szélén
Napraforgó sárga:
Párnás, puha kelyhét
Elibénk kitarja.

Fekete magjának
Bársonyát horzsoljuk,
Egy, két, három szemét
Meg is ropogtatjuk.

Kis kefének csinalunk
Hüvelyes lapjából —
Nem sok szálat tép ki
A bábunk hajából.

Vadrózsa-bokor nyíl
Mesgye tetejében,
Duzzadó bimbók közt
Virágcsa teljében.

Mire haza érünk,
Tán bizony fakó lesz —
Bábunk tépett haját
Takargatni jó lesz.

ELRONTOTT ÉJSZAKA.

(Képpel a czimlapon.)

DUZZOGVA, daczosan ment aludni Ró-
zsika. Csak azért is haragszik, csak
azért is mérges!

Már hogy is ne volna mérges, hogy
ne duzzogna! Mikor délután a mamával
akart menni, és a mama nem vitte. Azt
mondta, olyan látogatásba megy, a hoya
kis leánykát nem vihet magával. És
mikor Rózsika mégis maradhatatlanko-

rihette, elvitte
va, de elvitte

dott, a mama még megfenyegette. Hát csak azért sem tágitott és ekkor a mama — hát nem borzasztó! — nem adott neki ozsonnára se cseresnyét, se süteményt, csak egy darabka száraz kenyeret. Ez már rettenetes.

No de várhatta is a mama, mikor haza jött, hogy Rózsika vidám kedveskedéssel szaladjon eléje, mint máskor. No persze! Egy lépést sem mozdult. Ott maradt a zugban és olyan morcos képet csinált, mintha legalább is három fogát akartak volna kihuzni. És mikor a mama szólt, akkor is csak úgy dűnnyögve, duzzogva felelt.

— Hagyd ezt abba, kedves leányom, szólt a mama komolyan. Elszomorítasz engem és rossz órákat szerzel magadnak.

Ha rossz, hát rossz. Csak azért sem hagyta abba. A mama pedig azután nem kérlette többé, hanem egész este nem szólt hozzá. Vacsora után pedig mihamar szobájába küldte, hogy feküdjék le.

Hát lefeküdt duzzogva, és daczosan, befordult a falnak, hogy elaludjék. Igen, ha tudott volna aludni. De úgy hiányzott valami... eleinte maga sem tudta, hogy mi. A mama nem csókolta meg lefekvés-kor, nem simogatta meg puha kezével... nem mondott kedves altató mesét, mint máskor mindig. És a mama talán most szomorkodik is, rosznak tartja őt... és

reggel sem fog hozzá jönni és aztán holnap is egész nap így lesz... és azután mindig... oh, milyen szomorú lesz az!

S hiába akart elaludni, nem engedte a lelkiismerete. Mert a mint végig gondolta, miért van ez így, kénytelen volt megvallani, hogy maga okozta, vétkezett a jó mama ellen makrancoskodásával. Most már mit tegyen? Megvan a baj!

Szomoruan sirdogált és rossz órái voltak, épen amint a mama mondta. Mikor végre elaludt, még álmában is kínos álmok üldözték. Szinte örült, mikor fölébredt.

De nem is gondolkozott ekkor többé sokáig. Kiugrott az ágyból s azon módon sietett a szomszéd szobába, a hol zokogva borult a mama elé. (Lásd a képet a czim-lapon.) Nem igen lehetett azt érteni, mit beszél, de a jó mama megértette és szelid jósággal mondá:

— Megbántad, ugy-e? Keserű éjszaka volt, szegény kis Rózsikám! No lásd, máskor, ha már épen hibát követsz el, légy okosabb. Mert a ki hibázott, csak egy módon kerülheti el a nagyobb bajt, úgy hogy mentül előbb legyőzi a rossz indulatát és őszinte megtéréssel jóvá teszi a hibát.

Ugy hallottam, hogy ezóta Rózsikának nem is volt több ilyen elrontott éjszakája.

T

ERMÉSZETRAJZI FELADVÁNY.

Mondjátok meg: miféle pillangó ez, és irjátok le életmódját. A legjobbnak ítélt dolgozatot szeptember hóban fogom közölni. Tehát van idő elég a természet megfigyelésére, természetrajzi munkák olvasására, és a kettő eredményének gondos leírására. A dolgozat nem lehet kevesebb 25, és nem több 50 nyomtatott sornál.

F. b.

A NEVELŐ.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek :

LÁNCZI,	birtokos.	
FERI		} gyermekei.
JENŐ		
DINIKE		
KATINKA		
ENDRE,	rokonuk.	
KARTALI		

Színhely: csinos kert, fákkal, virágokkal.

Első jelenet.

Feri, Jenő, Dinike, Katinka és Endre.

Feri (testvéreivel padon, kerti székeken elgondolkozva ülnek.) Ni, Endre jön... jó napot Endre!

Endre (közeledve.) Jó napot! De mi lelt benneteket? Ugy ültök itt, mintha mindnyájan foghuzásra készülnétek.

Jenő. Ha csak az volna!

Katinka. Inkább három fogamat is kihuzatnám... itt a legelsőket, ni! Az sem volna olyan nagy baj.

Endre (ijedten.) Ugyan ne rémitgesetek hát! Csak nem történt valami szerencsétlenség a bácsival... az atyáttal?..

Feri. Oh dehogy! Nem az a baj.

Endre. Hát talán rablók törtek be hozzátok az éjjel...?

Jenő. Ugyan már hogy gondolsz ilyenre!

Endre. De akkor hát mi a baj? El nem tudom képzelni.

Katinka. Meghiszem. De mindjárt meg fogod érteni. Tudod, hogy a nagy szünidőt itt töltjük a falun...

Endre. No, az csak nem szerencsétlenség?

Feri. Persze hogy nem. Annak nagyon megörültünk, mert itt kedvünkre szalad-

gálhatunk. De atyánk, azt is hallhattad már, azt akarta, hogy ne csupán játékkal töltsük az időt, hanem minden nap legyen egy kis tanulás. És azt mondta, hogy majd ő maga fogja velünk a leczkét tartani.

Jenő. Igen, és ezt nem is bántuk volna. De most aztán kitűnt, hogy apánnak annyi a dolga a gazdaság körül, hogy nem ér rá.

Endre (nevetve.) No, és ez olyan nagy szerencsétlenség? Hiszen ez még jó! Igy megmenekültök a leczkétől.

Katinka. Az ám! Eleinte mi is azt hittük, csakhogy egészen más lett belőle. Apánk azt határozta, hogy nevelőt hozat, akinek egyéb dolga sem lesz, mint hogy velünk legyen.

Endre. Ahá! No, így már értem... így már igazán nem csodálom, ha el vagytok szomorodva.

Feri. No, ugy-e? És még ma fog megérkezni!

Endre. Akkor csakugyan szomorú napotok van.

Dinike. Ugy-é Endre, az valami borzasztó... az a nevelő?

Endre. No, ha nem is épen borzasztó, de az bizonyos, hogy szörnyen unalmas és alkalmatlan.

Dinike. Láttál már te nevelőt? De igazi eleven nevelőt!

Endre. Akárhányat.

Dinike. Én még nem láttam... milyen az?

Katinka. Jaj te kis buksi, ugyan mi-ket kérdezzesz!

Endre. Pedig igaza van, ha előre szeretné tudni. Legalább nem fogja meglepni,

és aztán hol... és azután moru lesz az! lni, nem en- a mint végig rénytelen volt zta, vétkezett zoskodásával. van a baj! és rosz órái ama mondta. álmában is e örült, mikor

t ekkor többé s azon módon a hol zokogva a képet a czim- zt érteni, mit tette és szelid

Keserü éjsza- kám! No lásd, át követsz el, hibázott, csak nagyobb bajt, egyózi a rosz téréssel jóvá

ezóta Rózsi- len elrontott

és irjátok le september a természet vasására, és . A dolgo- b 50 nyom- F. b.

amit lát. Mert az bizonyos, hogy nem lesz mulatságos, ha majd betoppan egy vén, száraz, pápaszemes ember, aki egyebet sem tesz, mint reggeltől estig pirongat, leczkértet, azt akarja, hogy mindig csak a könnyvél ülj és mihelyt valamit nem tesznek a kedvére, rögtön szalad be apához, panaszkodik, vádaskodik és nem nyugszik addig, míg nagy büntetést nem szab a növendékeire.

Dinike. Jaj, de borzasztó lesz ez! (Pityeregve.) Tudom, engem mindennap meg fog büntetni!

Endre (gúnyosan.) Biz az megeshetik, barátocskám. De hát az csak javadra fog válni, nem leszel olyan kényeskedő, makranczos, válogató. Oh, a nevelő igen hasznos ember, tulajdonképen örülnötök kell, hogy nevelőt kaptok. Igazán szerencsések vagytok.

Jenő. Ugyan ne csufolódjál! Ahelyett, hogy mint jó barátunk és rokonunk részvétellel volnál irántunk, még csufolsz!

Katinka. No, ezt ugyan rosszul teszi, mert neki is csak olyan nagy baj, mint nekünk.

Endre (nevetve.) Ez már aztán fura beszéd! Miért volna nekem is baj? Talán mert nem fogok veletek annyit játszhatni

mint eddig? Oh, majd elmulatok én magam is.

Feri. Nem gondolnám. Egy csöppet

sem leszel vigabban, mint mi. Mert te rád is épen az vár, ami reánk.

Endre. Az vár reám is? Már ezt szeretném érteni.

Katinka. Majd megérted. Épen ma mondta a mamánk, hogy megegyeztek a te szüleiddel, együtt hozatják a nevelőt és

Endre (megzavarodva.) Az nem lehet... nekem még nem szóltak... az nagyon kellemetlen volna...

Jenő. Oh dehogy! Hiszen épen most mondtad, hogy ennek örülni kell. Hát mért nem örülsz?

Endre (kelletlenül.) Ah, az egészen más...

Dinike. És téged is büntetni fog? No, akkor nem fogom olyan nagyon bánni.. együtt fogunk sirni. Jaj de sokat fogunk sirni

Katinka (gúnyosan.) Oh, dehogy! Endre azt hiszi, hogy ez nagy szerencse.

Endre. Ugyan hagyjuk a tréfát. Ez komoly dolog.

Mind (sóhajtva.) Nagyon komoly! Bizony komoly!

Endre. És bizonyos, hogy már ma érkezik?

Feri. Apánk mondta. Azért is jöttünk ide, hogy tanakodjunk, mi tevők legyünk.

Jenő. Csakhogy nem tudunk semmi okosat kitálcálni.

Dinike. Én tudok... én már mondtam, hogy sirjunk! Mindnyájan sirjunk, a míg csak apácska el nem küldi

azt a borzasztó nevelőt. Oh, én már sokszor boldogultam a sirással, ha nem kellett valami.

Katinka. Ugyan hallgass, te kis ok-

tondi! Mintha itt most efféle használna. Valami okosabbat kellene kigondolni.

Endre. Természetesen. Nem is olyan nehéz dolog az.

Feri. Hát mit gondolsz, mit csináljunk?

Endre. Szövetséget kötünk, összekészünk. Hányan vagyunk?.. Négyen.. Dinike nem számít... Tehát mi négyen megfogadjuk, hogy össze tartunk az ellenséggel szemben.

Jenő. Ez már okos beszéd! Ezt szívesen megtesszük.

Katinka. Igen, de hát tulajdonképen mit is fogunk tenni?

Endre. Az nagyon egyszerű. Mindig azt, ami a nevelőnek kellemetlen, ami bosszantja. Kiállhatatlanok leszünk, illetlenek, engedetlenek, makranczosok, csufolódók, úgy hogy harmadnapra világgá szökik.

Mind (tapsolva.) Jaj de jó lesz! Jaj de okosan gondoltad ki!

Endre. Csak aztán mindenki jól kigondolja, mivel boszanthatja meg leginkább.

Feri. Óh, ne félj! Én már tudom is, mit csinálok.

Jenő. Én is! Én már holnap halálra kinozom.

Katinka. No hiszen én sem maradok adósa.

Endre. Kezet reá! Hiven kitartunk a frigyben.

Mind (kezet fognak.) Hiven mind halálig!

Dinike (kezét nyújtogatva.) Én is veletek akarok lenni... én is...

Endre. Ej dehogy kicsikém! Mit tud-

nál még te kigondolni, ami egy olyan borzasztó nevelőn kifoghatna.

Dinike. Mit? Hát sirni fogok. Oh, oly irtóztatóan fogok sirni, reggeltől estig, hogy ki nem állja.

Katinka (nevetve.) Dinikének igaza van... sokszor mindnyájan elfutunk, úgy bömböl... Jó hasznát vehetjük.

Endre. Akkor hát őt is bevesszük a szövetségbe. De aztán igyekezzél ám Dinike, hogy becsületesen sirj egész nap!

Dinike. Bisd rám! Értek én hozzá.

Feri. Igy hát készen vagyunk a terünkkel. Most csak jőjön az ellenség, majd megkeserüli! (Kivülről vig dalolás hallatszik.) Ugyan ki dalol itt oly vigan?

Katinka (kifelé nézve.) Egy fiatal ember jön erre felé... nagyon jó kedvünek látszik.

Jenő. Az ám... igen vidám, kedves embernek látszik.

Endre. Könnyü neki! Bizonyosan nem köll félnie, hogy nevelőt hoznak a nyakára.

Dinike. Milyen jó is annak, aki már olyan nagy!

Feri (félíg ijedten.) De hátha... mit gondoltok? Hátha épen ez az a nevelő?

Endre. Hova gondolsz! Látszik, hogy még keveset tudsz a világról. Nevelő nem szokott ilyen fiatal és vidám lenni.

Katinka. Igazad van. Nem is dalogatna ily jókedvüen.

Jenő. Aztán pápaszeme sincs.

Második jelenet.

Voltak, Kartali.

Kartali. Jó napot, kis barátaim! Ti bizonyosan a Láncki ur gyermekei vagytok?

Feri. Igen is. azaz: mi négyen vagyunk azok. . . ez pedig Endre, a rokonunk.

Dinike (sugva Katinkának.) Ismeri apácskát. . . hátha mégis a nevelő?

Katinka (szintén ugy.) Ne fecsegi a világba! Hallottad, hogy a nevelő nem sétálgat így dalolgatva. (Fenn.) Hát ismeri atyánkat?

Kartali. Persze hogy ismerem. Nem régen ugyan, de ismerem s oly kedves volt, hogy ide hivott.

Jenő. Ej de jól tette!

Kartali. És mért gondolod ezt?

Jenő. Mert szeretjük a jókedvű vendéget. Így is elég bajunk van; hát jó ha lesz valaki, aki fölvidít.

Kartali. No, az bizonyos, hogy a vidámságot szeretem. Jó kedvű vagyok, mikor a dolgaimat elvégeztem, mert dolog közben nem lehet fütyörészni, hanem a dologra kell gondolni. De ha elkészültünk, mért ne volnánk vigan? Ugy-e?

Mind. Természetes!

Kartali. Így hát nagyon jól meg fogunk egyezni.

Dinike. És ugy-e velünk lesz az ellen a csuf nevelő ellen?

Kartali. Hogy mondtad, kicsikém? Nem értem.

Endre. Annak egy kis históriája van. Egy kiállhatatlan nevelőt várunk.

Katinka. Az ám, és Dinike már megijedt, hogy ön az.

Dinike. De most már nem félek, mert tudom, hogy nem az.

Kartali (nevetve.) És honnan tudod?

Feri. No, azt ugyan könnyen tud-

hatni. A nevelő kiállhatatlan unalmas ember, nem dalolgat vigan.

Kartali. De hátha másféle is van?

Endre. Dehogy van! Mind egyforma az. A mienk is csak olyan lesz.

Jenő. No de gyűlöljük már előre!

Kartali. Hát már ismeritek?

Endre. Dehogy ismerjük. Az nem is szükséges.

Katinka. Természetes, hogy nem. Bár csak soha se látnók!

Feri. Épen az a baj, hogy nagyon is meg kell ismerkednünk vele.

Kartali. No no barátim, ezt már még sem értem egészen. Ha valakit nem ismerek, hogy tudhassam, valjon szeressem-e vagy gyűlöljem?

Endre. Hja persze, az rendesen ugyan van, de hát nálunk mégis másképp van. Már ugyan hogy lehetne szeretni a nevelőt, aki csak azért jön ide, hogy megrontsa a nyári multságunkat?

Jenő. Ugy van! Hát hogyan gyűlölné az ember az ilyen ellenségét?

Katinka. Nem lesz egy nyugodalmas napunk, elrontja minden játékunkat, örökké kizozni fog.

Dinike. Oh. . . én már akár előre is megkezdem a sirást, ha rá gondolok!

Kartali. Ha így van, az már persze egészen más.

Endre. No ugy-e? De nem is hagyjuk annyiban! Majd megbánja, hogy ide jött.

Feri. De meg ám! Mi már készen vagyunk a tervünkkel, tudom, nem fog sokáig kizozni.

Kartali. Na, csak nem akarjátok megölni?

Endre. Azt épen nem. Csak azt akarjuk, hogy mentül előbb össze szedje a sátorfáját és menjen vissza oda, a honnan jött.

Kartali. Ez nagy vállalkozás. Nem hiszem, hogy sikerüljön.

Katicza. Dehogy nem! Össze beszélünk, hogy olyan kiállhatatlanok leszünk, hogy három napig sem állja ki. Képzeld csak! Öten vagyunk és mindig mindnyájan csak azon fogjuk törni a fejünket, hogy őt bosszantsuk.

Kartali. No, ez nem lesz neki valami kellemes, az bizonyos.

Endre. Meghiszem azt. Ha megmacsolja magát, hogy itt marad, bizony bele öszül, míg tőlünk egy okos szót hall. Minap olvastam egy mesét egy pásztorról, aki mindig a mezőn és erdőben élt a juhaival és elfelejtette a beszédet... Én azt fogom játszani. Akármit kérdez tőlem, mindig azt fogom felelni: Hehehe...! Be-e-e-e!

Feri. Én... oh én fogok neki felelni, de mindig fonákul. Ha a leczkénél azt kérdezi, milyen állat a ló? — majd elbeszélem, hogy a ló kétlábu szárnyas, vad sziklákon rak fészket és veszedelmes ragadozó... vagy pedig, hogy a hálnak igen szép prémes szőre van és a mezőkön nagy falkákban legelész.

Jenő. Én majd kigondolok még ennél is valami nagyobb ostobaságot.

Kartali. Talán nem is fog nagy fáradságodba kerülni.

Jenő. Persze hogy nem! (Észrevéve a gunyt.) Azaz... talán azt hiszi, hogy én olyan nagyon ostoba vagyok?

Kartali. Dehogy gondolom, kis barátom! Csak magad mondtad, hogy valami nagy ostobaságot fogsz beszélni. (Katiczához.) De hát aztán mi marad neked?

Katicza. Oh, nem kell engem féltetni, én is tudom már, mit fogok tenni.

Kartali. Már erre csakugyan kíváncsi vagyok. Olyan kedves, szelid leánykának látszol...

Katicza. Persze, most! Miért is ne volnék ilyen kedves vendég előtt? De majd ha az a csuf nevelő leczkét ad... no, majd fogok én neki darálni! Betanulok három oldalt valami unalmas könyvből és akármit kérdez, mindig arra az egyre fordítom és azt fogom rettenetesen és hadarva s értelmetlenül eldarálni. Hallgassa csak! Ha valamit kérdez a számtanból, azt fogom mondani. (Nagyon sebesen és egyhanguan, minden megállapodás nélkül hadarja:) »Hogy mennyi kétszer hat?... kétszer hat? Az épen annyi, mint a hányan voltak József és testvérei akik Egyiptomban éltek és mikor már nagyon sokan voltak, a Vörös-tengerbe mentek és a tenger össze csapott fölöttük és azután a pusztán vándoroltak és azután Jerikóban trombitáltak és mikor a manát megunták, vissza mentek Egyiptomba a husos fazékhoz, és azután az arany borju körül táncoltak és azután megtalálták Mózesst, aki előbb meghalt, de azután elvezette őket az ígéret földére...«

Kartali (nevetve.) Elég, elég! Már ettől csakugyan elfuthat akár a világ végeig is.

Dinike. Hát még ha én rá kezdem! Én ismerem ám már a betűket, de előtte nem fogom ismerni és az á-ra azt mondom, hogy b, és ha azt mondja, nem

jól van, akkor sirni fogok, így ni! (Rettenően bömbölve sir.)

Kartali. Jaj! Elég! Elég! Össze futnak az emberek!

Endre (diadalmasan.) No, ugye!... ha mi így rákezdjük, ki nem állja!

Kartali. Biz ezt ki nem állaná. Csak egy kis hiba van ebben a ti egész számitástokban.

Feri. És mi az? Mondja meg, szépen megköszönjük és még jobban kifőzzük a tervünket.

Kartali. Attól tartok, hogy bajos lesz a hibán segíteni. Az a nevelő tudniillik mindjárt az első napon észre fogja venni, hogy ti össze esküdtetek, beszélni fog a szüleitekkel és azok rá fogják bizni, hogy büntetést szabjon rátok. És akkor majd ülni fogtok sötét szobában becsukva egész nap, egy darab száraz kenyérral és egy pohár vízzel...

Endre (hüledezve.) Ohó... köszönöm szépen...

Kartali. Vagy pedig kimondja, hogy addig nem lesz játék, séta, sem ozsonna, a míg mindenki becsületesen nem végzi a dolgát.

Katicza. Hm! Ez kellemetlen volna. És azt hiszi, csakugyan megteszi?

Jenő. Persze hogy meg! Nem ér a mi tervünk semmit.

Kartali. Magam is azt hiszem. Én legalább azt tenném veletek, ha ti ugy viselkednétek velem szemben.

Feri. Oh! Önnel nem tennők azt! Önnel szívesen eltanulgatnánk.

Kartali. Hja, csak hogy én sem türemném el, ha az egyik bégetne mint a birka,

a másik fonákul beszélne, a harmadik pedig tücsköt-bogarat összehadarna.

Endre. Oh, ettől ne tartson, tudunk mi jók és okosak is lenni, ha akarunk.

Katicza. Tudunk bizony! Meglássá, milyen jól fog minden menni.

Kartali. De azt sem szeretem, ha valami *a* helyett *b*-t mond.

Dinike. Oh, akkor nem mondanám... akkor szépen *a*-t mondom *b* helyett... (Mind nevetnek.) az az... nem... *b*-t mondom *a* helyett. (Még nagyobb nevetés.) No... hogy is hát... izé... hát... csak jól fogom mondani!

Kartali. Ha ilyen jót ígérték, akkor igazán kedvem volna vállalkozni rá.

Mind (körülfogják.) Oh, tegye meg! Jaj de jó lesz!

Kartali. Nem bánom, legyen. Én foglak tanítani.

Mind (tapsolva, ugrálva bele kapaszkodnak.) Jaj de jó! Jaj de örülünk!

Harmadik jelenet.

Voltak. Láncki.

Láncki (belépve.) No, ezt szeretem. Ugy látom, már megismerkedtek.

Kartali. Valóban meg. Sőt jó barátságot is kötöttünk.

Feri. Igen bizony, kedves apa. De kérni akarunk valamit... ugy-é megteszed, kedves apácska?

Láncki. Azt nem mondhatom előre. De ha lehet, megteszem. Mi az?

Feri. Itt van nekünk egy kedves jó barátunk, akivel szépen tanulni fogunk... küldjed el azt a csuf nevelőt, mert azt gyűlöljük!

Mind. Igen, küldjed el! Gyűlöljük! Ez itt a mi kedves barátunk. Ezzel tanulunk.

Lánczi. De hát mit hadartok a fülemben? Mind meg vagytok bolondulva? Hogy ez itt kedves jó barátotok, de a nevelőt küldjem el? Hát hogy lehessen az, hogy maradjon is, menjen is; szeretitek is, gyűlölitek is?

Endre (s a gyerekek mind ámulva.) Hogy? Mit? Kicsoda? Nem értjük.

Lánczi. Én sem értem. Hát mit akartok? Itt van Kartali ur, a nevelőtök...

Katicza (s a gyerekek mind, Kartalira bámulva.) Ő a nevelő? Az lehetetlen! Hiszen egy csöppet sem borzasztó!

Kartali (nevetve.) Már azt szerénytelenség nélkül magam is hiszem. Megkötöttük a barátságot ismeretlenül, mielőtt tudták volna, hogy én vagyok az, akitől rettegnék s akit előre gyűlölnék. Most már azt szeretném tudni, melyik mellett maradtok meg, kis barátaim: szeretni fogtok-e vagy gyűlölni?

Feri (s a gyerekek mind.) Oh... kedves nevelő ur... már hogy ne szeretnők... Csupa oktalanság volt, amit össze beszélünk. Nagyon rösteljük.

Endre. Én vagyok az oka... én ijesztgettem őket.

Katicza. Dehogy... mi mindnyájan előre megijedtünk, és láttatlanban előre is ellenségnek néztük.

Kartali. Pedig jó gyermeknek legjobb barátja munkában, játékban a tanítója, csak igaz szeretet legyen köztük.

Jenő (s a gyerekek mind.) Az meglesz! Mi már szeretjük!

Lánczi. Akkor hát rendben vagyunk. Most menjünk a házba. A mai nap még

a játéknak marad, holnaptól fogva vegyest lesz munka és mulatság!

Mind. Így nagyon jó lesz! Éljen apácska! Éljen a nevelő!

— A függöny legördül. —

VIRÁG ÉS KÓRÓ.

(Képpel a 4. lapon.)

ASÖVÉNYEN belül illatozott a gondosan ápolt virág, a sövényen kívül nőtt vadon az árokszélen a megvetett kóró. Magasnak elég magasra nőtt, de azért oda sem nézett rá senki, míg a kertben sokan gyönyörködtek az illatos virágban?

Kevély is volt a szép virág s a sövényen keresztül megvetőleg nézett a kórára. Ez pedig szerényen türte. Mit is tehetett volna.

— Ugy-é szeretnél a helyemen lenni? szólt a büszke virág. Te nem vagy jó semmire, még csak rád sem néznek.

— Az igaz, felelé a kóró. De hát meg kell nyugodnom a sorsomban.

Épen ekkor lépett oda Nettike a virághoz. Még pedig veszedelmes szándékkal jött, mert bokrétát akart kötni. Lehajolt és tépni kezdte a virágokat. Már ez aztán fáj a virágnak. Most a kóró szólalt meg:

— No lám, most meg ugy-é te szeretnél az én helyemen lenni?

De a büszke virág nem akarta ezt megvallani.

— Oh, szó sincs róla! Azért tetszem, mert szép vagyok s azért szakítanak le. Bezzeg te nem kellesz senkinek, semmi haszna, hogy a világon vagy.

A sövény melletti uton ép ekkor haladt arra Gyuricza a csacsijával. Nettike jó barátságban volt mindkettőjükkel s a kis ajtón kiszaladt hozzájuk, csevegett Gyuriczával és simogatta a csacsit. Aztán tréfából megkinálta a csacsit virággal. De ennek nem kellett az illatos portéka.

Gyuricza kórót, ni S a a kórót.

szép virá hitvány

Kin a kését a kórót ka végső pi

jobban. hasznom

Az Gyuricz

Mi virág el hevert a

sohajtá. ban, rá

kár volt Ő ha cs

mégis h csak ké

ségem, t

VOLZ

pedig s

bácsi e görbe

erdők, s

Pe sziklás

nagyon városba

megint czes vic

— Nem az való a csacsinak, szolt Gyuricza nevetve. Jobb szereti az ilyen kórót, ni.

S a sövény mellé lépve, leszakította a kórót.

— Oh persze! szolt Nettike. Az én szép virágom már csak többet ér annál a hitvány kórónál!

— Mindjárt meglátjuk.

Kínálták mindketten a csacsit. (Lásd a képet a 4. lapon.) Hát bizony a csacsi a kórót kapta be s ez elégedetten sugta oda végső pillanatában a virágnak:

— Lám, mégis van, aki engem szeret jobban. S ha egy szegény csacsi is, de jó hasznomat veszi.

Aztán odább mentek Nettike is, Gyuricza is a csacsival.

Mire egy-két óra mult, a büszke virág elhervadt s Nettike eldobta. Ott hevert a porban s fonnyadozva haldokolt.

— Ah, mily kár volt büszkélkednem! sohajta. Itt veszek el nyomorultan a porban, rám taposnak, összetipornak! Mily kár volt megvetnem azt a szegény kórót! Ó ha csak egy szegény csacsinak is, de mégis hasznára volt valakinek, én pedig csak kényeskedtem, s mikor elmúlt a szépségem, mint hitvány gazt félredobtak!

VAKÁCZIÓS EBÉD.

(Képpel a 8—9. lapokon.)

V kedves Forgó bácsi! KEDVES FORGÓ BÁCSI!
 VOLT-E már vakáció ebéden? Ha nem volt, én ugyan nem hívom meg, pedig szeretném igazán, ha kedves Forgó bácsi egyszer ellátogatna ide a mi szép görbe országunkba, a hol olyan gyönyörű erdők, sziklás tájak vannak.

Persze, nem tudom, szereti-e a vad, sziklás vidéket. Én meg a hugom, Ninuska, nagyon szeretjük és mikor oda voltunk a városban iskolában, alig vártuk, hogy megint vissza kerüljünk a mi kedves bércezes vidékünkre.

Most nem rég kerültünk haza és a legelső tervünk az volt, hogy nagy kirándulást rendezünk egy szép vad sziklás tájra. Itthon vannak játszótársaink is. Matild és Emmike, s ők is kedvet kaptak, hogy velünk tartsanak. Alaposan megvittattuk a dolgot és azt határoztuk, hogy ugy volna legjobb, ha mindjárt reggel kimennénk és csak este térnénk haza. Mindjárt mentünk is szüleinkhez deputációba, hogy engedjék meg. A mama így szolt:

— Megengedniszivesen megengedem, de nem igen jó lesz az így, kedves fiaim. Megéheztek a sok mászkálásban s nem lesz jó ebédetek.

— Oh, kijön velünk a mi Lénink, szolt Emmike. Ó majd főz... az lesz csak a jó vakációs ebéd!

No, ekkor örültünk még csak igazán. Magunk főzünk ott kint ebédet!

— Ha épen olyan nagy kedvetek van rá, hát legyen, szolt a mama.

Másnap kimentünk Kocsin mentünk oda, aztán egy pár óráig játszottunk, a sziklákon kapaszkodtunk s végre hozzáláttunk a főzéshez. A kocsis hordott össze száraz galyat, a jó Léni főzött, én pedig és a Ninuska hugom segítettünk (Lásd a képet a 8—9. lapokon), mert mi voltunk a házi gazdák. Matild és Emmike leheveredtek és várták az ebédet.

— Valami jót ne várjanak, szolt Léni. Ez a galy csak füstöl... nem lehet itt jól megfőzni, megsütni semmit. Attól tartok, füstös és kozmás lesz minden.

Hát biz az ugy is lett. Nagyon éhesek voltunk, de mikor hozzá foghattunk az ebédhez, alig tudtunk enni belőle. Mi tagadás benne, biz az nagyon rossz volt. A jó Lénit pedig nem is okolhattuk. Hiszen magunk is segítettünk neki. Ebéd után sehogy sem volt jó kedvünk, éhesek maradtunk és egyszerre csak fölkeredtünk s haza mentünk, hogy ozsonnára kárpótoljuk magunkat.

— Biz igaza volt a mamának, jobb lett volna csak korán ebéd után indulni, akkor vig délutánunk lett volna! mondogattuk kissé boszusan. Nem ér az ilyen vakációs ebéd semmit sem!

És ezért nem hívnam meg kedves Forgó bácsit vakációs ebédre. És most már, ha valami mulatságot tervezünk, mindig meghallgatjuk a mama tanácsát, mert beláttuk, hogy a mulatságot is okosan kell elrendezni. Különben nem mulatságos.

Kedves Forgó bácsit üdvözölve vagyok
hű kis olvasója

NÉMETHY BÉLA.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Harmos Elek. Igenis van szó egy harmadik hídról, mely a lánchíd s az összekötő vasúti hid közé kerülne, a vámpalota s a Rudasfürdő közé. De hát addig, míg valóra válik, a meglevő három hid alatt sok vize fog még lefolyni a Dunának. — **Ivány Antónia.** Csekély igazításokkal meg fog jelenni. — **Györy Sarolta.** Az illető rovat alatt számolok be a kegyes küldeményvel. Üdvözet. — **Pollák Alfréd és Dezső.** Ugy a bemutatott vizsgálati eredménnyel, mint irástokkal nagyon meg vagyok elégedve. Dezső rövid időn nagyot haladt. — **E. E.** Valamivel több gondot fordítani a levél külső alakjára, egy »dolgozó társhoz« különösen illik. A sorok tartalmát kivételkép tudomásul veszem. — **Schegerin Vilmos.** Szép sikerednek örvendek. — **Langfelder Teréz.** Hányat kell ugorni abban a feladványban? Így kiigazítva küldjed be újra. — **Bródy Armand.** Alig 6 éves fiúcskától számot tesz. — **Déry Gizella.** Nem lehetetlen, hogy a nyár folyamán látjuk egymást. — **Jaulusz Ernő.** Szép bizonyítványoddal nekem is örömet szerezted. Sajnálom, hogy már nem fogsz a fővárosban találni. Ha akad a kezed ügyébe olló: ne kiméljed s máskor takarosan nyirjad körül a leveled papirosát, amint illik. Nem ismered te a »Kis Lap«-ban megjelenni szokott »Büntetés« című rovatot? — **Szalay Joán.** Ügyes, meg fog jelenni.

BÜNTETÉS.

I. K. levele piszkosságban és gondatlan-
ságban ritkítja párját. S még kérdezi, mért nem
válaszolok?

Jótekonyság.

*Szegény fővárosi gyermekek nyári
üdülésére: Györy Sarolta* gyűjtése 8 frt. (Fa-
schó-Moys Marianne, Glatz Elza, Kollarits Irén,
Massanek Lenke, Navratil Margit, Szitár Berta,
Vasvári Aranka és Margit egyleti tagok.) E
gyűjtéshez a következő kedves sorok voltak
csatolva:

Kedves Forgó bácsi! — Felbuzdul-
ván olvasó társaink jószívű adakozásain,
mi is elhatároztuk magunkban, hogy te-
hetségünk szerint segíteni fogunk a szü-
kölködőkön. Most elérkezett az idő, hogy
ezt megtegyük.

Az állami felsőbb leányiskola III. a) osztályában kilenczen összeálltunk, s egy-
letet alapítottunk, melyet »Jó szív egy-
let«-nek neveztünk el. Választottunk el-
nököt, ki az egylet dolgaira ügyelt. Az
elnök egyik kézimunka-órától a másikra
adott fel leczkét, s a ki ezt el nem végezte,
annak egy krajczár büntetést kellett fizet-
nie, s azonkívül felülfizetéseket is igen
szívesen vettünk.

Főtörekvése az volt az egyletnek,
hogy annyi pénzt tudjon összegyűjteni, a
mennyit már a »Kis Lap«-ba beküldhet,
segíteni óhajtván szükölköző embertár-
sainkon.

Ha Forgó bácsi e csekély összeggel
megelégszik, kérjük, adja ezen nyolcz fo-
rintot azok számára, a kiknek erre legin-
kább szükségök van.

Tisztelettel maradunk Forgó bácsi-
nak hivei

Györy Sarolta
mint elnök.

Ha megsugom, hogy e levélke írója a
mindnyájunk mély fájdalomára oly korán el-
hunyt jeles költőnk Györy Vilmos leánykája.
még nagyobb érdeklődéssel fogjátok olvasni és
buzdulni az ő és tagtársai felebaráti szerete-
tén, mely még a lustaságot is áldásra változ-
tatja, mint ahogy mérges virágból is mézet szí-
a méhike. F. b.

Ez adományok a »P. Lloyd« című napi-
lapban voltak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozókon. Forgó bácsi.